

KLUB LITERÁRNÍ FANTASTIKY

PŘI OKPB V OPAVĚ

Obsah:

Vladimír Kostiha: Rakovina	str. 1
Eva Hauserová: Tempofon	1
Ivan Mlýs: Předpoklady o kaši	44
Tomáš Ryšánek: Na poli vědy	8
Martina Drijverová: Anna	13
Roman Juras: Zmarený kontakt	17
Jan Hlavička: Sočevka	21
Zdeněk Páv: Nůžkař	23
Hana Pěchulová: Kořist	26
Jana Langová: Sčítání netopýrů	30

Vladimír KOSTIHA

RAKOVINA

Potkaly se dva vesmíry.

"Nějak se v poslední době necítím dobře," postěžoval si jeden. "Jako by se mnou nebylo něco v pořádku."

"Vážně?" podivil se druhý. "Jestli dovolíš, tak tě prohlédnu."

Prohlídka trvala nějakých pět set nebo tisíc let. Ale co je to pět set nebo tisíc let v životě vesmíru?

Potom ten druhý zachmuřeně řekl: "Nelíbí se mi to, brachu."

"Něco jsi našel?" zneklidněl první. "Je to zlé?"

"Zatím ještě ne. Ale bude to chtít operaci."

"Operaci? A co mi je?"

Druhý vesmír se na okamžik zamyslel. "Je to zvláštní," řekl pak pomalu, "že se ta choroba objeví vždycky, když dosáhneme určitého věku. V tvém případě se ložisko našťestí našlo snadno, protože leží v jednom spirálním rameni daleko od středu galaxie. Zapálíme tamnější slunce v novu a celou oblast vydezinfikujeme."

"A pomůže to?" otázal se ustaraně první.

"Určitě. Pokud se ovšem nevyskytnou metastázy."

x x x

Kdyby Slunce vybuchlo před prohlídkou, byla by operace účinná. Jenže v době, kdy se změnilo v novu, zkoumaly hvězdolety pozemšťanů okolní souhvězdí.

Eva HAUSEROVÁ

TEMPOFON

Reportér se už cítil úplně vyčerpaný. Snažil se nevnímat kapky potu, které mu stékaly po čele. Seděl v kanceláři profesora Blomberga, ředitele Ústavu pro výzkum času, už dvě a půl hodiny. Profesor mu celou dobu diktoval různé, zcela nesrozumitelné a nezají-

mavé poučky a údaje a reportér pod tlakem jeho autoritativního fun-
nění a nahlížení přes rameno byl nucen si to úplně všechno nahrávat,
a když došla páska, dokonce zapisovat. Podařilo se mu ale
pochopit to hlavní: Opravdový stroj času tady nemají. Přenášet ča-
sem celé složité celky, předměty nebo dokonce živé bytosti, je pře-
ce jen pro dnešní vědu příliš tvrdý oříšek. Ten epochální vynález,
kvůli kterému sem reportér přišel, je skromnější: podařilo se pře-
nášet časem vlnění, zvláště pak akustické vlny. Vynález nazvali
tempofon a kupodivu funguje docela dobře. Připomíná obyčejný tele-
fon, jenomže vede někde do roku 2500. Dokonce tam, na druhé straně,
to ani žádný aparát není, nabývá tam pouze podoby vlnění, ale přes-
to umožňuje snímat zvuky a domlouvat se.

Profesor vystrachal z hromady lejster na stole nenápadné sluchát-
ko a významně ho potěžkával v ruce. Reportéra ani ve snu nenapadlo,
že tahle nicotná věcička, o kterou v uplynulých hodinách co chvíli
zavadil pohledem, by mohl být ten slavný vynález. Sluchátko bylo
ještě ke všemu zafačováno žlutou bužírkou, jako by se mělo už
rozpadnout.

Blomberg zapojil sluchátko do obyčejné elektrické zástrčky.

"Hotovo," řekl.

Reportér zkoprněl úžasem. Nechápal, kde tedy vlastně je to zaří-
zení, pomocí kterého se docílí překonání pěti staletí. Ale bál se
na to zeptat, protože profesor by z toho poznal, že jeho tříhodino-
vá přednáška nebyla pochopena, a začal by znova od začátku.

"Poslechněte si sám, a taky jim něco hezkého povězte," strčil
profesor reportérovi téměř násilím do ruky sluchátko s mikrofonom.

Krááá, kráááá, "ozývalo se tam. Reportér teprve po chvíli roz-
lišil krákoravá slova: "Okrááádají nás o čas! Zkrrrrrachujeme! To je
teda kráááá-Krááá-krááásai"

"Co tam krákáte?" zeptal se reportér naivně.

"Vy s tím naděláte krááámů! Krááákáme, protože jsme krrrkavcovi-
tí! Jsme nejchytřejší!"

"Nojo," vzpoměl si reportér, "nejchytřejší z ptáků možná, ale...
Jsou tam u vás lidi?"

"Lidi se sami odkrrrráglovali! Samej prrrrášek, samej postřřřik,
rrradioaktivita, ozonový dírrry v atmosféřřře... a prrrrásk! Zdege-
nerrrovali! To je krrrrásai Kráá, krrrrál. A neotrrravujte, neope-
řřřenci!"

Reportér šokovaně položil sluchátko. Chvilí nebyl schopen vypravit ze sebe ani hlásku.

"To... to jsem tedy nečekal," zablekotal potom. "Poslyšte, není to jenom takovej žertík? Recese? Co? A já vám na to málem naletěl!" Profesor Blomberg zrudl zlostí.

"Ale vůbec ne! Dovolte, jsme seriózní vědci a tohle je úkol státního plánu! Člověče, uvědomujete si tu hroznou zodpovědnost? Tak dlouho vám to tady všechno vysvětluju, abyste pochopil, že to není žádná legrace, a vy takhle! Vzpamatujte se! Vy a vaši kolegové teď musíte vyburcovat veřejné mínění a vlivné osoby a nejrozumnější instituce a vedení průmyslových podniků a tak dále a tak dále, dřív, než bude pozdě! Zapamatoval jste si vůbec, co krákorali? Prášky, postřiky, radioaktivita, ozonové díry...tak dělejte něco, okamžitě, spěchá to!"

S těmi slovy vystrčil zmateného reportéra ze dveří.

Reportér brzy zjistil, že nebyl sám, kdo se tu hrůznou zprávu dověděl. Najednou o tom mluvili všichni a všude. "Zabraňte nadvládě krkavcovitých!" znělo na všech stranách. Ze všech stran sílil nátlak, aby se s tím životním prostředím už konečně něco udělalo. Najednou nebylo človíčka, aby se přímo neotrásal rozhořčením a nepožadoval zlepšení.

Časem se objevila opatření, změny. Veřejnost se uklidnila. "Už se s tím něco dělá," řekli si lidé a pustili krkavcovité zase z hlavy.

A dělalo se.

Celá výroba sprejů přestavět nešla, to musí každý pochopit. Ale škodlivé vlivy se omezily o celých deset procent.

Že bez insekticidů a umělých hnojiv se zemědělci na polích neobejdou, to je přece také každému jasné. Ale že to mysleli se všemi dobře, omezili koncentrace všelijakých chemikálií v prostředí o celých pět procent. A tak to bylo se vším. Radioaktivní odpady se balily o něco důkladněji. O odsiřovačích plynů z elektráren se už nemluvalo jako o nedostupně drahých, ale uvažovalo se, že se snad v budoucnosti nějaké pořídí. Zkrátka všechno se trošilinku a malilinko zlepšilo a urychlilo.

Někteří bojovně založení a zbrklí jedinci se vůbec nemohli smířit s tím, co ukázal tempofon a sdružili se ve Spolku pro potírání krkav-

covitých ptáků. Soudili, že když se podaří vyhubit všechny vrány, havrany, krkavce, případně pro jistotu i kavky a straky, nebezpečí tím zmizí. Stříleli ze vzduchovek a praků, vybírali hnízda a schovávali se před strážci pořádku a pokutami. Ochránci přírody zase pronásledovali členy tohoto pověřeného spolku, a tak bylo na předměstích, v parcích a polích pořád živo.

Asi tak po roce se profesor Blomberg odhodlal k dalšímu napojení tempofonu na rok 2500. Svolal všechny své spolupracovníky, přizval novináře a trval na tom, aby se všechno pečlivě protokolovalo, neboť veřejnost má právo seznámit se s výsledky kolektivního úsilí o ozdravení životního prostředí.

Profesor před očima televizních kamer profoukl sluchátko, zapojil šňůru do zásuvky a přiložil přístroj k uchu.

Zvuky, které z něj vycházely, tentokrát nedokázal rozpoznat. Bylo to jakési srkání a pomlaskávání, prokládané poznámkami jako: "Nák mi žvoní v uších... nebo nám tu něco hučí... já chci mít švatej pokoj a pěkně se čpát..."

Konečně pochopil. Sluchátko mu vypadlo z ruky.

Zdrceně vykřikl: "Vždyť oni chrochtají!"

Ivan MLS

PŘEDPOKLADY O KAŠI

V jedné vesnici bydlel chudák jménem Jíra. Chalupu měl rozedranou až hanba pohledět, políčko, že by s ním mohl klidně konkurovat nedalekému panskému lomu a k tomu všemu doma deset hladových krků. Co ale dělat. Protloukal se všelijak - třel bídu s nouzí, tu něco vydělal, tu něco ukradl či upytlačil a rodina jakž takž žila.

"Takhle už to dál nejde, táto, musíš něco udělat," povídá mu jednoho dne žena, když v baráku došla poslední brambora a koza, která jí dávala už pět let mléko, se z ničeho nic nafoukla a chcípla. Vždyť se na ty děti podívej: jsou podvyživené, vyzáblé a nemají skoro co na sebe."

Jíra měl ve zvyku poslouchat. Strčil do kapsy plesnivý krajíc

chleba, co se válel v koutě, a vyšel do světa. Nedostal se daleko. Na rozcestí za vsí, právě když se rozmýšlel, kterým směrem se dát, jestli do královského, vévodského nebo knížecího města, kde se vzal tu se vzal, objevil se šedovlasý stařeček s fousisky až na zem. A hned prý: "Copak hledáš, panáčku?"

Jíra, to se rozumí, si vylil srdce a barvitě vyličil, v jaké chudobě žije a jak jde hledat kvalifikovanou práci, co hodně nese.

"Ach já, chlapče, ve městě bys nepochodil. Říká ti něco třeba soustruh, fréza, vrtačka?"

Jíra zavrtěl hlavou, jako že takhle slova slyší poprvé v životě. Co si to ten děda jenom vymýšlí?

"No vidíš. Člověče, s tím, co umíš, bys nemohl dělat ani metaře. Ale neboj se. Já ti pomohu. Tamáš." Dědek vylovil z odřené kožené brašny kameninový hrneček pomalovaný pestrými květy a podal ho Jírovi. "Stačí říct - Hrnečku, vař!_a navaří ti tolik kaše, kolik jen budeš chtít. Až budeš mít dost, zase jenom zavoláš - Hrnečku, dost!_a on přestane. Zapamatuj si to!"

Než se Jíra nadál, stál na rozcestí zase docela sám a setkání mu připomínal jenom hrneček, který křečovitě svíral v pravé ruce.

"To jsou ale fóry..." rozhlédl se zmateně. Ale po dědovi jako by se země slehla. Nepatrnou deformaci časoprostoru mohl netrénovaným zrakem sotva postřehnout. "Že bych ten dárek hned vyzkoušel?" napadlo Jíru vzápětí a bez váhání pronesl zařikávací formuli.

V hrnku to zabublalo, silné vibrace se přenesly Jírovi až do ramene a ode dna začala stoupat kaše. "Hrnečku, dost!" vykřikl překvapený majitel zázraku, když se bílá kašovitá hmota začala valit přes okraj na zem.

Ochutnal. Nic podobného dosud nejedl. Kaše to nebyla, tím si byl jistý, ale jinak - všechna čest. Po několika soustech cítil, že je najedený až k prasknutí. To byl, panečku, pocit! Podobný už nezažil hezky dlouho. Jíra se otočil jako na obrtlíku a horempádem utíkal domů k ženě a dětem.

Bylo něco! Napřed se všichni najedli do sytosti a pak začal Jíra se ženou uvažovat co dál, jak hrneček využít. Nakonec, po dlouhém přemýšlení zašel ke kováři a jestli by prý mu mistr ze starého žela nevykoval písmenka na nápis BISTRO PASTOUŠKA. Kovář byl prá-

vě ve znamenité náladě a měl chuť udělat dobrý skutek. Slíbil, že udělá. A zadarmo. Jíra jen tak mezi řečí prohodil, jestli už mistr někdy viděl soustruh nebo frézu. Kovář se smál a ptal se, kampak že to Jíra na taková směšná slova, která vůbec nic neznamenají, chodí. Jíra zase, že ho jen tak napadla, rozloučil se a cestou přes náves si říkal, že ten dědeček byl asi pěkný taškář, když ho chtěl od cesty do města takhle jednoduše odradit. Co tím jenom sledoval?

Bylo léto a žně na krku. Jírovič na jejich políčku s kamením byli hotovi jedna dvě a pak se celá rodina sebrala a vyrazila k polím majetnějších vesničanů. Pobrali písmena vykováná kovářem a šli. Sedláci se napřed strachovali, že ta holota žebrácká jde drancovat a už pro jistotu přiostrili vidle a uzlovali koňské biče, leč sami byli překvapeni, když se Jíra se ženou a dětmi usadil na mezi, na stromky a křoviska navěsili písmena BISTRO PASTOUŠKA a jali se hlasitě zvát všechny k malému občerstvení.

Sedlák Málek, na jehož mezi seděli, byl sám zvědav, s čím zase ti s pastoušky přišli, a protože právě zvonilo poledne, vyhlásil přestávku. Lidé narovnali bolavé hřbety, muži odložili kosy, ženské povřísla a začali se scházet k Jírovič rodině. "Tak co jste nám to přinesli za zázrak?" zeptal se jeden podruh od Kolína.

"Prima občerstvení, a lacino," medoval Jíra. "Ochutnejte, pantáto," a podal lžici bílé hmoty sedláku Málkovi. Ten napřed s nedůvěrou okusil špičkou jazyka, zakroutil udiveně hlavou, pak jedním polknutím zhltl obsah lžice a pochvaloval: "Moc dobrá kaše. Raději se ani nebudu ptát, kde jste na ni vzali suroviny. Ale je dobrá. Máte jí víc?"

"Dejte jedník za osobu a nakrmíme vás všechny," nadul se pyšně Jíra.

"I ty licoměrníku. Nehoupej nás."

Jíra vytáhl z pytle hrneček, pošeptal mu kouzelnou formulku a pak už jen křičel: "Tak se postavte do řady s nějakýma kastrůlkama!" Obsluha mu šla rychleji než zkušenému personálu v té nejlepši závodní jídelně a za chvíli měl každý dost. A kaše neubývalo. Jíra zastavil dvěma slovy erupce chutné sopky, zastrčil hrnek do pytle a Jírová začala počítat cinkavé jedníky.

"Jak to děláš?" zeptal se s lakotou v hlase Málek.

"Ale, mám takový hrneček..." neochotně odpovídal Jíra a pevně zavázal svůj pytel. Znal sedláka. Ten by si nechal pro jedník koleno vrtat.

Tak tak. Teď si určitě každý myslí, že už ví, jak to všechno ve vsi dopadne a právem se těší na líčení veliké kašové povodně, kterou určitě rozpoutá Málek po krádeži hrnečku. Ale kdepak, chyba lávky, holenkové.

Jíra nebyl zdaleka tak hloupý, jak by si mohl sedlák myslet. Hrneček neprodal a ani ukrást si ho nenechal. Střežil ho jako oko v hlavě, prodával dál kaši, z pastoušky postupně udělal stylovou restauraci, kde nabízel sice jediné, ale zato velice chutné jídlo, na které jezdili měšťané až z královského města. Porce za jednotnou cenu jednoho jedníku.

"To bych byl ale blázen, kdybych se plahočil na poli," říkal si Jíra a nechal zarůst svoje kamenité políčko blínem. A ti, co měli našetřený nějaký ten zlaták, si po čase řekli něco podobného. I Málek. Když propočítal svoje úspory, zjistil, že ještě jeho pravnuci /při úvaze, že každý ze tří Málkových synů bude mít zase tři potomky a tak dále/ se budou moci u Jírů stravovat. Tak nač se dřít a pracně bojovat každý rok s přírodou o úrodu? Nač zbůhdarma krmít dobytek a vydržovat čeleď? Vždyť má levné živobytí zajištěné.

A tak šel čas a celé království postupně přešlo na kaši, pole pustla, řemeslníci se vykašlali na řemesla a od té doby, co Jíra usoudil, že má peněz dost a začal kaši dávat zdarma každému, kdo si o ni řekl, zavládl v celém království břichatý, nasycený blahobyt... Nikdo nic nedělal, všichni byli spokojeni a kaše tekla proudem.

Uplynulo několik let a na rozcestí, dávno zarostlém trávou, kde Jíru potkalo štěstí v podobě stařečka, se sešli dva dědulové. Pečlivě se rozhlédli okolo sebe, a když se ubezpečili, že v dohledu není nikdo cizí, s výdechem úlevy narovnali své postavy skloněné pouze zdánlivým stářím. Z obličejů sejmuli dlouhé vousy, které se ukázaly být falešnými a náhle tu stáli dva muži nejlepších let. Černokněžníci, řekl by Jíra určitě, kdyby tu byl.

"Tak co?"

"Bída, doktore. Předpokládal jsem, že když se zbavím starosti o ukojení nejzákladnější potřeby, dojde vzápětí k nebývalému rozmachu vědy, techniky, společenských věd, umění, že uděl jí ohromný skok kupředu, vývoj se urychlí o celá staletí. A oni se zatím na všechno vykašlali a jen se opou."

"Nic si z toho nedělejte," položil mu konejšivě na rameno ruku muž označený za doktora. "mně to s těmi středoamerickými indiánskými kmeny nevyšlo. Silnice udělali indiáni perfektní, což o to, ale smysl kola pro dopravu prostě nepochopili, nevysvětlil jsem jim to..."

Oba si povzdychli. "A to si představte," rozhoupal se k řeči zase ten první, "že kvůli kontinuálnímu přísunu kaše jsme museli udržovat celou dobu časoprotorový tunel přes šest století!" Odmlčel se. "Víte vůbec, co je toza kvanta spotřebované energie?"

Zklamání vědci chvíli mlčeli. Oba si pohrávali s odloženými převleky a pak muž označený za doktora zhodnotil: "Takového úsilí jsme vynaložili a nic z toho nebude. Vůbec nic. Už vidím, jak se bude šéf, profesor Tuček, šklebit, až se doví, že ta jeho teorie o neměnnosti dějin funguje. Ani stopička v dějinách po nás nezůstane."

Tak trochu se přece jenom nýlil. Vždyť bez kolegovy snahy by bylo o jednu pohádku méně. Ovšem tuhle literaturu na Akademii nečtou. Jejich směla.

Tomáš RYŠÁNEK

NA POLI VĚDY

Docentka Pakostová a doktor Tyglík byli dlouholetými spolupracovníky profesora Smetáčka. V posledních třech letech dokonce dělali spolu na jednom výzkumu. Ten se blížil ke konci. Proto je ani příliš nepřekvapilo, když si je profesor pozval do své laboratoře, přestože bylo po pracovní době. Jejich společný předmět zkoumání byl totiž mírně řečeno neoficiální. Myšlenka, která se ve Smetáčko-

vě laboratoři měnila ve skutečnost byla tak smělá, že zveřejnění výzkumu před jeho úspěšným dokončením by vzbudilo u kolegů názory, že se všichni tři zbláznili. Proto se v pracovní době zabývali seriózním programem jejich Výzkumného ústavu organické chemie a pouze ve svých volných chvílích propadali svému fantastickému, či téměř alchymistickému bádání.

Ted tedy Pakostová a Tyglík seděli v profesorově laboratoři a očekávali jeho slova o to dychtivěji, čím více tušili, čeho se budou týkat. Stůl v laboratoři byl pokryt bílým ubrusem, stály na něm tři sklenky a láhev šampaňského. Navíc byl profesor oblečen do čistého pracovního pláště zářícího jako padlý sníh. A to bylo tak výjimečné, že Pakostová a Tyglík to za svých dvacet let práce v ústavu zažili jen dvakrát.

Smetáček, štíhlý padesátník s očima, které jen bystrému pozorovateli prozrazovaly, že myšlenky geniálního muže profesorova se ne vždy váží k chemickým vzorcům, si prohrábl svou ještě stále bujnou kštici a slavnostním hlasem pravil:

"Vážení kolegové, jistě tušíte, co vám chci sdělit. Ano, náš výzkum je u konce. Dovolil jsem si koupit láhev šampaňského, abychom si mohli v této slavnostní chvíli připít na naše konečné vítězství. Nejprve ale zřejmě budete mít několik dotazů."

"Samozřejmě, profesore," blýskla po něm silnými skly svých brýlí docentka Pakostová, "který ze vzorků byl ten pravý?"

"A - II5. Tedy ten, který jste minule resubstituovala. Byla to výborná práce, drahá kolegyně."

"Ach," povzdechla Pakostová a v jejích očích zazářil lesk Nobelovy ceny.

"Už jste provedl nějaký... ehm pokus, který by potvrdil definitivně účinek látky?" ozval se Tyglík, otírající si velkým kapesníkem svou pleš. Byl pravým opakem své kolegyně. Zatímco na její postavě by člověk marně hledal nějaké stopy tuku, doktor Tyglík byl nucen nakupovat v nadměrných velikostech. V těchto červencových dnech se díky své tloušťce neustále potil. I v něm však doutnala tajná vášeň, ovšem poněkud odlišná od Smetáčkovy.

"Ano, prověřil jsem preparát sám na sobě a mohu říci, že výsledek byl ohromující."

"Co že jste udělal?" vyhrkla Pakostová.

"Když jsem předevčírem proměnil hodnoty preparátu A - II5 a zjistil, že by to mohl být ten pravý, nevydržel jsem to, vzal jsem si deset gránů. Samozřejmě z doma. Přenesl jsem své vědomí do mé kočky. Účinek trval hodinu. Vyzkoušel jsem to okamžitě znovu, tentokrát s králíkem. Opět to samé. Provedl jsem pokus ještě několikrát s různým množstvím preparátu a s různými zvířaty. Zdá se, že reakce je vždy stejná. Deset gránů látky A - II5 umožňuje přenést vědomí do jakéhokoliv zvířete na jednu hodinu. Po této době se pak vědomí vrací samovolně do svého působiště. To ovšem musí být na blízku."

"Fantastické," vydechla Pakostová a Nobelova cena se jí opět zahoupala před očima. "Ochtěla bych to také zkusit."

"Ano, profesore," přidal se Tyglík, "než to zapijeme, mohli bychom provést ještě jeden pokus. Tentokrát všichni tři."

"Dobrá," usmál se Smetáček, "počítal jsem s vaší zvědavostí a je to koneckonců také váš vynález. Dám vám každému padesát gránů. Táhle ve sklenici jsou tři mouchy. Na nich jsem ještě pokus neprováděl. Vyberte si tu svou a preparát spolkněte. Ještě ale zamknu dveře, aby sem někdo nevešel a nevylekala ho naše těla zbavená vědomí. Každý z nás poletí, kam se mu zachce, ale nezapomeňte se do pěti hodin vrátit."

x x x

Ach, jak volně se cítil profesor ve své muší podobě. Mohl si letět, kam se mu zlíbilo. On ale věděl už dávno, jaký bude mít cíl. Bylo jím koupaliště. Konečně mohl popustit uzdu své vášni, aniž by ho kdo viděl.

Už v mládí ho silně přitahovaly krásné ženy a dívky. Jenžě svůj čas věnoval cele studiu organické chemie. Kvůli ní se ani neoženil. Díky tomu se stal uznávaným odborníkem a nyní dospěl k celoživotnímu objevu. Ale pud daný přírodou člověku nelze utopit v chemických rovnicích a vyznamenáních za rozvoj vědy. A tak s příchodem jara profesor prožíval učiněná muka. Co mu dalo práce, aby se neohlížel za děvčaty v krátkých sukýnkách. A v létě, když měl volnou chvíli, bylo ho možno zastihnout pouze na místní plovárně, kde skryt za novinami, věnoval se pozorování štíhlých těl v bikinách. Přitom si uvědomoval tu hrůzu, kdyby ho někdo odhalil. To by bylo posměchu a pohrdání od kolegů, kteří mu záviděli jeho úspěchy. Možná, že i o své místo by přišel. Ale nejvíc ho děsila představa vyzábělé kolegyně

Pakostové, jak si ho prohlíží co by sexuálního maniaka.

Teď však mohl bez obav holdovat svému prokletí. Chvilí nadšeně pozoroval polonahé dívky a pak si dodal odvahy a přistál na přepychové hýždí Marušky Mrožové. Chvilí přešlapoval na místě a pak se vydal k jejímu exportnímu zadečku.

x x x

Doktor Tyglík nejprve nesměle poletoval po laboratoři a nemohl si zvyknout na to, že má křídla. Dalo by se říci, že se je učil ovládat stejně těžce, jako před několika lety automobil v autoškole. Nakonec ale usoudil, že zákony mušího letu ovládá již dostatečně a vylétl ven. Neměl vůbec představu, kam letět. Po krátkém přemýšlení zamířil k městským sadům. Jeho cesta však vedla kolem masny mistra Znamínka. Na vůni uzenin a čerstvého masa, která ho udeřila do čichového ústrojí, nebyl vůbec připraven. Jen tak si lze vysvětlit, že jeho slabost pro dobré jídlo v něm okamžitě překonala smysl pro vědecké bádání a doktor Tyglík místo do parku vletěl do prodejny masa a uzenin. Usadil se na nejbližší tlačenu a dychtivě do ní zabořil sosák.

x x x

Stejně jako Smetáček i docentka Pakostová měla zcela jasnou představu o cíli prvního letu dříve než spolkla dávku A - II5. Proto okamžitě, co se její vědomí přeneslo do těl- mouchy, zamířila do místní knihovny. Nehodlala však prohlížet vědecké publikace, nýbrž chtěla objevit skryš, kde zkorumpovaná knihovnice Bílková přechovávala knihy s případy inspektora Dalglieshe, slavného předchůdce v budoucnu ještě slavnějšího detektiva George Sniffersona. Docentka Pakostová byla totiž zažranou čtenářkou těchto detektivek, které se jí však do rukou dostaly jen zřídka, neboť nepatřila mezi ty, kterým Bílková za úplatek žádanou literaturu půjčovala. Hodlala nyní objevit místo, kde jsou knihy ukryty a pak buď Bílkovou veřejně zostudit, nebo se zařadit mezi vyvolené.

Její soukromé pátrání jí nedalo moc práce. Potvrdilo jen její podezření na regál za katalogy. Spokojena se svou prací usadila se na nejvyšší polici s naučnou literaturou a sledovala cvrkot v knihovně. Bílková právě vedla družný rozhovor se známou drbnou, paní Hniličkovou.

"...a představte si, že ten starej nemravný Novák vod shora to zas táhne s tou rajdou Vránovou. A tolikrát už sliboval, že toho nechá.

S tím si taky Nováková užije..."

Ale to se podívejme, pomyslela si docentka Pakostová. Pořád jsem zabraná v laboratoři a takové zajímavé věci se nedovím. A nastrážila sluchová centra, aby jí nic neuniklo.

x x x

Docent Smetáček poletoval po koupališti a procházel se po tělech přítomných krasavic. Občas se naskytla i vzácná příležitost nahlédnout do jejich nejtajnějších zákoutí. Nakonec se ale vrátil na zadek Marie Mročové. Slastně se na něj vrtěl a přemýšlel, jak přesvědčí kolegy, aby jejich objev hned nezveřejňovali. Tyglík bude jistě chtít, aby mohl výsledky co nejdříve publikovat a shrábnout za ně tučný honorář. A Pakostová už dlouho touží po nějakém vyznamenání. Snad dokonce sní i o Nobelově ceně. Ale ono to už nějak půjde. Přesvědčí je, že preparát je nutno ještě několikrát vyzkoušet. Přitom si bude moci ještě noco zaletět na plavárnu. Spokojeně si zamnul přední nohy, když tu nenadale se mihla vzduchem čísi ruka a s pleskotem dopadla na místo, kde seděl profesor.

"Promiň, Maruš, ale měla jsi tam mouchu," omlouval se postižené krasavici Franta Noha, který si na její zadnici dělal už dlouho zá-lusk. Přitom jí smetl mrtvý hmyz z modrých plavek.

x x x

Doktor Tyglík hodoval na uherském salámu a přitom dumal, jak umluvit Pakostovou a Smetáčka, aby hned nezveřejňovali svůj preparát. Neboť takto si mohl kdykoliv zalétnout do nějakého obchodu a tam se zadarmo cpát, jak dlouho se mu to bude líbit. Smetáček se ale jistě těší, že díky objevu A -II5 konečně postoupí na místo zástupce ředitele a kariéristka Pakostová na nějakou cenu.

"Zatracený mouchy, v tomhle horku vlezou všude," vyrušil ho z přemýšlení řezník Znamínko. Byl ale tak nacpaný, že už ani nestačil uh-nout před dopadem plácačky na mouchy.

x x x

Když paní Hniličkové došly informace o svých bližních a ukončila návštěvu knihovny, uvědomila si docentka Pakostová, že je nejvyšší čas, aby se vrátila. Ještě že knihovna je tak blízko ústavu, pomyslela si a spěchala jak nejrychleji mohla do laboratoře. Ale i v tom spěchu stačila přemýšlet o tom, jak by přesvědčila hrabivce Tyglíka a špl-

havec Smetáček o tom, aby nespěchaři se zveřejňováním objevu. Zřejmě díky tomu si nevšim a vlaštovky, která usilovně sháněla potravu pro své potomky a již přibíla neopatrně moucha náramně vhod.

X X X

Pohřeb tří zesnulých vědeckých pracovníků, jejichž bezvládná těla objevila ráno uklízečka v laboratoři profesora Smetáčka, byl velice okázalý. Všeobecně se soudilo, že docentka Pakostová, doktor Tyglík a profesor Smetáček zemřeli při ověřování nějakého nového preparátu. O tom svědčila i nenačatá láhev šampaňského, kterou chtěli zřejmě po úspěšných zkouškách otevřít. Šířily se dokonce fámy, že tito tři vynikající vědci se ve volné chvíli zabývali pokusy s přenosem vědomí, ale nikdo z vědeckého personálu ústavu tomu nevěřil.

Smuteční projev nad rakvemi zemřelých pronesl sám ředitel. Hovořil o úspěších, kterých v životě na vědeckém poli dosáhli a neopomenul zdůraznit, jak velkou ztrátu pro ústav jejich odchod znamená. V tvářích všech přítomných se zračilo velké pohnutí a v mnohých očích se zaleskly slzy, když ředitel končil slovy:

"Všichni tři zemřeli uprostřed své plodné práce a šťastní. Neboť co může být šťastnějšího pro skutečného vědce než padnou na poli vědy."

Martina DRIJVEROVÁ

ANNA

"Anna je ... zvláštní dítě," pravila učitelka. Rodiče mlčeli.

"Nejde o známky, to vůbec ne. Když ji vyvolám, všecko umí. Bude mít zase samé jedničky. Ale.... je taková... Prostě jiná, než ostatní děti."

A byla taková vždycky, od narození, pomyslela si matka. Ostatní učitelky ji znají a nechávají ji na pokoji. Ty jsi nová, proto považuješ za svou povinnost upozornit nás, před koncem školního roku, že máme zvláštní dítě. Kristepane.

"Není vůbec aktivní. Nehlásí se. Jakoby jí nic nezajímalo," vypočí-

távala učitelka. "Ani s dětmi nekomunikuje. O přestávce jen sedí a dívá se před sebe. A prosím vás... to ona se nikdy nesměje?"

"občas se usmívá," řekl otec.

"Ale víte, já myslím nahlas, jako se děti chechtají, třeba hloupě..."

"Ne," řekla matka. "Nahlas se ... nechechtá."

"Možná... v pedagogicko-psychologické poradně..."

"Byli jsme tam."

"No a...?"

"Je v pořádku. Máme ji nechat. Má vysoké IQ. Je jenom jiná, než ostatní děti, to je všechno. Děti snad nemusí být všechny stejné?"

"Samozřejmě. Myslela jsem jenom, kdyby potřebovala pomoc, poradit..."

Nepotřebuje nic, pomyslela si matka. Nikdy neměla strach, nikdy po ničem netoužila, o nic neprosila. Je tak vyrovnaná, jak ty nikdy nebudeš.

"Tak vám děkuji, že jste přišli - a kdybyste cokoli potřebovali, zavolejte Nashledanou!"

Je vlastně hodná, ta učitelka, myslí si matka cestou domů. Má o Annu zájem. Samozřejmě neví, co máme za sebou. Že nás lidi nechtějí nechat na pokoji.

Annu našli doma u okna. Je to její oblíbené místo. Dívá se na oblohu, ruce v klíně. Naškrobené letní šaty jsou bez poskvrnky. Vlasy pevně utažené do copu. V bezvýrazném obličejí září velké modré oči. Anna je hezká.

"Máš napsané úkoly?"

Anna ukáže na sešity na stole. Matka úkoly podepíše, nechte je, Jsou samozřejmě bez chyby.

"Coś dělala?" ptá se otec.

"Četla, koukala na televizi... byla venku s Bitem."

Obvyklý program. Opakuje se denně jako východ slunce. O učení se nemluví. Anna si všechno pamatuje ze školy. Prakticky není nemocná. Dva dny rýma za celý školní rok.

"Britovi jsi dala?" Zbytečná otázka, Anna nikdy nezapomene jezevčíka nakrmit. Chodí s ním ven, občas ho i pohladí.

"Byli jsme ve škole. Měla by ses víc hlásit," řekne matka.

"Dobře," kývne Anna. Rodiče vědí, že to udělá.

"Teď už se stejně moc bát nebudete. Před koncem roku... pojedete na výlet, budete mít karneval. A zítra k vám do školy přijede kouzelník!"

"Aha," řekne Anna. Pak se navečeří, chvíli si čte a jde spát.

x x x

"Kouzelník! Jako pro prvňáky!" rozčilují se kluci ve třídě.

"Ale nebudeme se učit," uklidňují je holky. Učitelka seřadí třídu do dvojic a odvede děti do tělocvičny. Místo žíněnek stojí před oibstole. Černý stolek s obvyklými kouzelnickými potřebami. Cyldr. Klec s holubem. Zaprášené papírové kytky, krabice a misky se stříbrnými okraji.

Ozve se hudba. Vchází kouzelník. Nedoprovází jej žádné tajemství. Hudba se zjevně líne ze starého magnetofonu u zdi. Kouzelník jemalý muž v silně oblyskaném černém oděvu. Je mírně obtloustlý, mírně plešatý, mírně zajímavý i jeho program.

Triky s kartami. Vždycky vytáhne eso. Kytici promění v desídky svázaných šátků. Holub zmizí - aby se pak znovu objevil v kleci. Stříbrná koule se vznáší ve vzduchu a pak vykukne z krabice na stole. Program se chýlí ke konci. Kouzelník poprvé promluví. Má unavený hlas a mluví tiše.

"Poslední číslo," řekne. "Poslední. A nejtěžší. Nejtěžší na světě. Ale jenom pro jednoho. Pro jednoho z vás."

Hudba ztichla. Děti ztuhly v očekávání. Kouzelník se nadechl. Dívá se před sebe, tvář zrudlou námahou. Co se teď stane...?

Neděje se nic. Kouzelník stojí, těžce oddychuje. Dívá se...dívá se na Annu. Mumlá - snad pro sebe:

"Jenom pro jednoho. Musíš věřit, věřit..." Anna si promne oči. Malinký muž se zvětšuje. Pod černým sáčkem zasvítilo stříbro. Brnění? Krunýř? Vodnaté mořré oči dostaly kovový lesk. Vlasy se proměnily v zlatou přilbu - nebo snad helmu pro závodníka?

"Jenom jeden... jen jeden z vás..."

Anna vstává. Stojí a poprvé v životě jí zimnice roztrásá kolena. Muž u stolku zvedá ruku. Jasný paprsek proběhne mezi ním a Annou.

Je to rána. Ale nebolí. Anna si pomalu sedá na své místo. Sklopí hlavu. Oči oslněné září stříbra a zlata. Když vzhledne, stojí v tě-

locvičně malý, připlešatělý mužík a skládá své rekvizity.

"Konec programu. Děkuji vám za pozornost."

Děti odcházejí a hlasitě pomlouvají kouzelníka i jeho program. Hlavně ten konec! Vždyť se vůbec nic nedělo!

x x x

"Za pár dní se rozloučíme ... a tak vám už teď přeju hezké prázdniny - a péknou zábavu na našem karnevalu!" Učitelka zatleská a děti se rozběhnou do sálu. Dnes hraje školní skupina "Frajeři" disco. Děti celkem zdařile napodobují televizní vzory.

Masky nejsou nijak nápadité. Sněhurky a Karkulky, nespočet princezen. Kluci jsou za piráty a medvědy, indiány a vodníky. Anna byla navlečena do kostýmu muchomůrky. Je to drahý kostým, z půjčovny. Anně je jedno, co má na sobě. Sedí na židli a dívá se. Je sama, ostatní děvčata tancují.

Náhle se kolem ní seskupí pár kluků. Kdo je kdo? Masky všechno schovaly. Stojí tu pirát, voják, indián. Kosmonaut. Čaroděj, medvěd.

"Netancuješ? Jseš moc vznešená, co?" První do ní strčil medvěd. Pak pirát. Voják vrazil do indiána, kosmonaut mu podtrhl nohy. Vzniká parádní rvanice. Anna stojí uprostřed jako socha. Kde je učitelka, proč nezasáhne? Zřejmě odešla, na chvíli.

Indián vytahuje z opasku dřevěný nůž. Kosmonaut se ohání železnou rukuvicí a pirát mlátí všechny po hlavě šavlí. Anna stojí. Dívá se do rohu tělocvičny. Je tam! Stříbrný krunýř září, pod zlatou přilbou se lesknou modré oči - stejné, jako má Anna. Je krásný.

"Jenom ty... jen ty..." Anna se podívá na kluky. Vyrostli. Mají opravdové zbraně. A kolem nich jsou další, vojáci i rytíři, námořníci, lupiči... Ozvaly se výstřely a po podlaze tělocvičny proudí krev.

"Jen ty... musíš věřit, musíš..."

"Ne!" vykřikne Anna. "Ne!" Cítí, že se s ní něco stalo. Poprvé v životě má strach. A pak cítí ještě něco jiného. Z prstů, z vlasů, z uší jí začaly růst květiny. Voní. Jsou to růže: bílé, růžové, žluté... jen červené ne.

"Ne, ne, ne!" křičí Anna a v růže se mění zbraně - pušky, luky, šavle, pistole... Z bojovníků jsou zase kluci, s kyticemi v rukou. Anna pohlédne do rohu. Nic, nikdo tam není. Jen těžká vůně květin se chvěje ve vzduchu. A pak se rozlehlou ověncenou tělocvičnou ozve

vysoký, zvonivý Annin smích.

Roman JURAS

ZMARENÝ KONTAKT

Lietajúci tanier sa nehlučne zhmotnil nad rúbaniskom, zaliatym šikmými lúčmi neskorého letného dňa. Nerozhodne sa pohojdal nad hustým malinčím, rastúcim okolo bŕstlavých, mechom porastených pŕoch, opatrne sa vyhol osamotenému dubu, trčiacemu ako boľavý palec na samom prostriedku lesnej čistiny, aby nakoniec ťarbavo dosadol na pavúcie teleskopické nohy. Vzduchom zavanulo ozónom a čímsi nedefinovateľným, čo vzdialene pripomínalo hádam najviac pach spáleného motorového oleja.

V spodnej časti nebezpečne naklonenej kozmickej lodi sa do praskotu chladnúceho pláštá ozvali rázne údery. Po chvíli vypadlo elipsovité veko a z vzniknutého otvoru sa trhane začal vysúvať drevený rebrík. Do vysokej trávy zletela kabla, na nerozoznanie podobná tým, ako vláčia fuškári pri dorábaní si chleba svojho vezdejšieho a za kabelou, opatrne kladúc nohy po šteblíkoch, začala zostupovať postava kozmonauta.

Jeremiáš Panák zlostne zahrozil päsťou za odchádzajúcim autobusom. Mamias vodič mu prirazil dvere pred nosom a zanechal ho v oblaku prachu a spálenej nafty uprostred okresnej cesty. Okoloidúca ženička v širokých dedinských sukniach s o chkaním položila svoje ťažké kabely s nákupom na kraj chodníka, pošúchala si ubolené kríže a zvedavo si ho premerala.

"Čo zízaš, bosorka stará!" polohlasom zašomral Jeremiáš. Pustil aktovku vedľa nohy na asfalt, poľakovaný suchými škvrnami od oleja a utrel si spotené čelo. "Bolo mi treba toľko vysedávať pri pive? Doparoma, a ďalší pojde až o dve hodiny..." Cvíľu bojoval s pokúšaním vrátiť sa naspäť a za kríglom vyčkať na ďalší spoj, ale nakoniec mávol rukou. Vytiahol vytrasené marsky zo zadného vrečka nohavíc, jednu z nich, keď ju najpr oblízol, si vrazil do kútika úst, škrtol zápalkou a chrániac plamienok v dŕtine zovretých dlaní, vtiahol dym do pľúc. Potom zdvihol aktovku a prebehol cez cestu. Preskočil jarok

a stratil sa medzi stromami.

Po slabej polhodinke rezkej chodze lesným chodníkom sa Jeremiášovi naskytl nanajvýš neobvyklý pohľad. Na lesnej čistinke, okolo ktorej už veľakrát pri podobných príležitostiach ako tá dnešná, sa vracal z dennej šichty, pod nakrivo stojacim lietajúcim tanierom sedel na spodnom štebli rebríka, s hlavou zaborenou medzi chápadlovitými končatinami, zelený mužíček. Keď začul praskot suchých vetvičiek pod Jeremiášovými erárnymi bagančami. zdvihol hlavu a z bolestného pohľadu, ktorý vyslal na príchodzicho, priam zavanul smútok a naprostá beznádej.

"Ale, ale..." pokrútil Jeremiáš hlavou a klesnúc si cestu cez malinčie zamieril k tej kopke nešťastia"...čože, sused, vari niečo neklape?"

"Ani sa nepýtaj!" zarachotilo zo škatule, ktorú Ufon vytiahol z otvoru taniera a nazlostene šmaril vedľa rebríka. Jeremiáš sa na škatuľu zahľadel.

"Vysielačka?" spýtal sa zvedavo.

"Ale čoby," odpovedala škatuľa neochotne. "Môžem sa s tebou porozumieť len cez komunikátor, naša reč je vyvinutá na principiálne iných základoch, ako tvoja."

"Co nepovieš?" čudoval sa Jeremiáš a posadil sa na peň oproti mužíčkovi. Zvedavým pohľadom zaletel do tmavého otvoru kozmického tela a v duchu sa spýtal sám seba, či mu toto vôbec chlapi zajtra v krčme uveria. "Niečo ťa trápi?" spýtal sa súcitne, keď zbadal, ako mimozemšťanovi stieklo po lícach zopár kvapiek formaldehydu.

"Ale..." rozhorčene hodil chapadlom zelený mužíček, "...mám pokafrné gravimotory a za toho anciáša sa nemožem dopátrať, v čom je zrada. Tisíc metagalaktických bohov!" zručol nešťastný Ufon, "že sa toto muselo pritrafiť práve mne!"

"Hm-hm," pokrútil hlavou Jeremiáš, len čo sa pozbieral z úľaku nad náhlým výbuchom hnevu mimozemšťana. "Vravíš gravimotory - to ich máš v tej kraksni viacero?" ukázal prstom na striebristo sa lesknúci tanier.

"Pravdaže," vyhrabal Ufon akúsi brožúrku, "v príručke pre opravy a údržbu halmochronov sa píše o dvoch... fixačný, permutačný a..." našlinil si jeden z troch chápadloprstov a zalistoval v usmolenej kni-

žočke"...aha, tu je to, ešte by tam mal byť akýsi plazmový, subsvetelný."

"Plazivý?" poškrabal sa Jeremiáš vo vlasoch. "Ten plazivý nie je, akože si to ... gravitačný?"

"Plazivý? Prečo plazivý?" trhlo mimozemšťanom. "Plazmový, čiže časozberný... a tak!"

"Dobre, dobre," tešil Jeremiáš vyľakaného Ufona. "Hlavná vec, že si rozumieme - a ten plazmový, vravíš je tiež kaput, však?"

"Nie," pokrútil hlavou mimozemšťan, "ten sa mi nepokafral."

"To ma podržte!" pokrútil pre zmenu hlavou Jeremiáš. Vytiahol z aktovky jednu z troch fľašiek piva, ktoré si so železnou pravidelnosťou nosieval domov, zapáchil o ostrú hranu komunikátora a zhlboka sa napil. Zachytiac pohľad mimozemšťana, otrel hrdlo fľaše dlaňou a podal mu ju.

"Daj si!" ponúkol ho. Ufon ponoril sosák do zlatého moku a oceňujúco zamľaskal.

"Plazmový ti predsa stačí, priateľko," pokračoval Jeremiáš, "vylez hore, naštartuj a môžeš frčať kadeľahšie."

Mimozemšťanovi zabehlo a škatuľu komunikátora pochytil divý krč kašľa.

"Vari si sa zbláznil?" vybuchol komunikátor prerývane. "To sa mám podľa teba šmatlať päťstootovou rýchlosťou až domov? Poondiatých dvesto deväťdesiatsedem tisíc kilometrov za sekundu..."

- "Dobrá chvíľu to vyzeralo, že sa mimozemšťan vrhne na Jeremiáša. Ten pre istotu cúvol."

"Dvesto deväťdesiatsedem tisíc, doparoma! a to sa nebojíš, že si niekde rozbiješ držku?"

"Pochádzam z Beta Rigol, Krabia Hmlovina! Dvadsaťpäť tisíc svetelných rokov!" dôstojne odpovedal Ufon.

"Pane Bože," ocenil Ufonovu informáciu Jeremiáš. Vytiahol cigarety, pohybom ponúkol i mimozemšťana a niekoľko minút zamyslene hľadel pred seba. Kúdol dymu sa stlal okolo neho a Ufon medzitým utrápene žul bezzubými ďasňami cigaretu i s filtrom a zapíjal ju zvyškom piva.

"Ja teda neviem," pokrčil napokon Jeremiáš plecami. "Ja, aby som pravdu povedal, sa v motoroch veľmi nevyznám, a keď hľadím na ten tvoj vehikel, neporadia si s ním ani v autoservise tam dolu," ukázal palcom po chodníku, ktorým prišiel. "Ešte tak embéčku, tú by ti dali

dohromady, ale s týmto... neviem-neviem! Moj sused má pod šopou Mercedes dýzel - to je na naftu," vysvetlil Ufonovi, keď zbadal jeho nechápavý pohľad. "Už dva roky mu serú naň sličky, nie sú náhradné diely, vieš?"

"Viem," prikývol utrápene mimozemšťan. "Aj môjmu susedovi serú na jeho atómový glyder fokusy - tiež pre nedostatok náhradných dielov. A okrem toho máme prísny zákaz nadväzovať kontakty s inými civilizáciami, tobož dovoliť vŕtať sa komukoľvek v našej technike. Ufon dožul cigaretu a sotva badateľne ho striaslo. "Nemáš Spartu?" spýtal sa mierne znechutený.

"Nemám!" bezmyšlienkovite odpovedal Jeremiáš a náhle sa pľasol po čele. "Mám nápad," zvolal, "mám švagra automechanika, ten ti to za pár papierov sfúkne u seba doma, v garáži. A hlavne," spiklenecky žmurkol na mužíčka, "nikto sa o tom nedozvie. No?"

"Ale čo ak predsa?" zakvílil Ufon. "Uvedomuješ si vôbec, čo môžem vyfasovať za porušenie predpisov? Prínajmenšom dva roky nútených prác na pavúčích farmách v súvezdí Hydry-brrr!" striasol sa. "Taký pavúk v okamihu vycicia krv i zo slona, nem sli si!"

Jeremiáš len nykol plecom.

"Tak si suš hubu-chceš mať gravimotory v poriadku, alebo nie?" Na tvári mimozemšťana sa jasne odohrával ťažký vnútorný boj, ktorý zvädzal so svojim svedomím. Nakoniec kapituloval.

"Dobre teda," vzdychol. "Ale..." začal sa hrabať vo vreckách zao-
lejovaného skafandra, "máme obmedzený prídel valút. Toto je všetko, čo mám." Vytiahol peňaženku zo zvláštneho priehľadného materiálu a otvoril ju. V jej priehradkách sa nachádzalo zopár bankoviek ne-
veľkej hodnoty. Jeremiáš na ne pozrel a ohrnul pery.

"Kamoš, to akoby si nemal nič...za týchto pár šestákov ti predsa nikto makuť nebude."

Ufonovi sotva znateľne ovisli tykadla.

"A keby som zostal dlhý? Keď ušetrim, vrátim..."

Jeremiáš len útrpne pokrútil hlavou.

Zavládlo medzi nimi ticho. Nakoniec sa mimozemšťan na Jeremiáša smutne pozrel.

"Ja viem, že ani vaše fokusy...prepáč, kurence, zadarmo nehra-
bú" zašepkal ledva počutelne. "Nuž čo sa dá robiť, vari pôjdem!"

Vstal, potriasol Jeremiášovi rukou, vyhodil komunikátor do ot-
voru kozmického plavidla a vyliezol po rebríku hore.

"Hej!" zakričal Jeremiáš za ufonom. "A kam máš vobec naniere-
né"

"K hviezde Denelebon v súhvezdí Panny, necelých 155 svetelných
rokov odtiaľto," zaznelo z otvoru a rebrík sa začal vťahovať dnu.

"A to vravíš len tak? Veď pcestuješ najmenej..."

"Ja viem. Dajako to už vydržím," bolo ešte počuť Ufonov hlas,
už pritlmený stenami taniera, ktoré začali pomaly pulzovať. "Na
Debenelone mám švagra gravimechanika, ten mi to sfúkne aj zadarmo!"

Otvor kozmickej lode sa s buchotom uzavrel, plazmový motor za-
burácal a lietajúci tanier odfrčal do vesmíru.

Jan HLAVIČKA

SODOVKA

Dokud jsme měli pepsi, hráli jsme si na odjišťování ručních gra-
nátů. Uchopili jsme plechovku do pravé ruky a levou jsme prudce
trhli za kroužek. Tak je to správné, učil nás. Praváci musejí házet
pravou rukou a levou odjišťovat. Pravou hodí, levou si zakryjou o-
či a běží furt dál, hurá na nepřítele. Někdy jsme to tak prožívali,
až celá podlaha lepila od hnědé tekutiny a máma se zlobila, když
ji musela stírat mokrým hadrem. A on se smál, stál nad ní s rozkro-
čenýma nohama a s rukama sepjatýma za zády a říkal raz dva, raz dva.

Jednoho dne pepsi došla, tak jako docházelo postupně všechno, a
my se ségrou jsme si oblíbili sodovku. Byla přece jen chutnější než
voda. Nepáchla tolik dezinfekcí. V bublinkách se ten pach nějak
ztrácel. Sodovka se získávala ze sifónu. Stačilo stisknout páčku a
sifón se v naší fantazii proměnil třeba ve vodní dělo. Po sodovce
se krkalo stejně dobře jako po pepsi. To jsme se ségrou soutěžili,
kdo krkne hlouběji a protáhleji. Mámě to vadilo. Tohle slušní lidé
nemají, měli byste se stydět, říkala, když vůbec ještě něco říkala

Ale on vždycky návl rukou: Vždyť jsme doma mezi svejma! Skutečně jsme byli jen mezi svými. Když - aspoň zpočátku - někdo bouchal, on nikdy neotevřel. Jenom by nás vyžrali, říkal. Časem už nebouchal nikdo. On sodovku ani pepsi nepotřeboval. Dokázal se i bez nich rozkrkat tak nádherně, že nás oba strčil do kapsy. Vykrkat Dobrou chuť! nebo, Jak se máto? jsme nikdy nesvedli. Dodnes nám to nejde.

Nebyl to tenkrát tak špatný život, kdyby se on tolik nenudil a tudíž se nám tolik nevěnoval. Věnoval se nám u stolu. Museli jsme přinést učebnice a on si hrál na učitelku. Příliš tomu nerozuměl, a tak su držel litery. Kdo odpověděl špatně, dostal pohlavek. Máma ráda ději zmizela do ložnice a koukala na filmy. Každý mohl vidět třeba desetkrát. Pouštěla si je dost nahlas. Asi jí jeho a náš řev cuhaly nervy. Jenže nás ty zpola slyšené děje rozptylovaly natolik, že jsme odpovídali většinou špatně, a on řval a fackoval stále víc a my řvali ještě víc a máma řvala mezi dveřmi, že se v tom kraválu musí dívat na němej film. Ale byli jsme mezi svými. Nejbližší sousedi byli daleko. Tak jaké ohledy.

Sifón se nám stal přítelem. Uctívali jsme ho, ségra a já, málem jako nějakého bůžka, jako primitivní národy neznalé přírodních zákonů, tak nějak to stálo v učebnici dějepisu.

Proč? Když to jeden z nás už nemohl vydržet, tedy to učení, a když dostal otázku, na kterou nedokázal odpovědět, dostával zároveň žízeň. A on to bral. Dítě nesmí vyschnout, říkal a pustil jednoho z nás k sifónu. O to více se věnoval druhému. Pili jsme jako duhy. Vody bylo dost. Potom jsme se pro změnu mohli vymlouvat na tlak v močovém měchýři. A on mezitím zapomněl, na co se ptal. A jedna facka se ušetřila. A čím více jsme pili, tím rychleji se přibližoval kolektivní odpočinek od mnohín, květeny naší vlasti, fyzikálních zákonů a pravopisu.

Žádný sifón není bezedný. Jednou musí zakokrhát.

Dělal rád novou sodovku. Vyskočil od stolu a zapomněl na nezodpovězenou otázku. Sifón se mu v rukou zeleně zablýskl.

Naším úkolem bylo vložit bombičku - plnily se kysličníkem uhliči tím - do poudra a obé mu podat do nastavené dlaně. Šrouboval tak dlouho, dokud bombička nevysyčela svůj obsah. Odšrouboval. Podali jsme mu druhou bombičku. Tu první, mrazivou, jsme si házeli za krk, to když u toho nebyla máma.

Když se na nás máma dívala, hodil jí bombičku za košili nebo za tepláky a ona se tak divně chichotala a říkala: Prosím tě... Potom bouchl druhou bombičku, nechal ji v pouzdře a měli jsme od něho pokoj. Šel se s mámou dívat na film, a protože to byl film pro dospělé, zamkl.

Když se na nás máma nedívala, bylo to taky dobré. Ta druhá bombička totiž už do sifónu celá nevlezla, protože ventil byl od té první zamrzlý. A na to jsme se těšili. Poodšrouboval pouzdro a to i s bombičkou vyletělo jako raketa. A on vždycky řekl: Takhle nějak startovaly naše rakety. A my škemrali a škemrali, aby povídal, jak jsme vyhráli válku. A on povídal a nezkoušel a nefackoval, jenom vyprávěl a maloval nám tu krásu, až konečně vylezeme ven.

Lhář.

Zdeněk PÁV

NŮŽKAŘ

Podíval jsem se na Billa a Bill na mě.

-Pojedeme?

- Pojedeme.

Nastartoval jsem. Zehoukal klakson a kůň se probudil. Pohodlně jsme se usadili v anatomických sedadlech klimatizovaného vozu a já trhnul oplatěmi procházejícími vyraženým předním sklem.

- Hyjééé!

Kůň se dal do pohybu a já zařadil rychlost. Objeli jsme náměstí. Uprostřed stál kostel a parta dělníků právě stěhovala do chrámové lodi počítač, protože jinde ve městě nebyla tak dobře klimatizovaná místnost.

Bill si najednou vzpomněl, že nemáme nic k jídlu, a tak jsem objel náměstí ještě jednou a zastavil před samoobsluhou.

- Já tam skočím, řekl jsem a Bill se pohodlně natáhl a zavřel oči.

-Tak jo, řekl.

Vybral jsem půl litru chleba a tři jahody, dvě pro mne a jednu pro Billa. Zařadil jsem se do fronty u pokladny, kde stáli tři oran

žoví ufony.

Nemám rád oranžové ufony.

Pokladní jim zabalila láhev petroleje a s úsměvem zachytila jednoho rohlíka, který přelezl postranici košíku a chtěl vyskočit.

- Moment, řekla pokladní.

Rychle a šikovně brala jednoho rohlíka za druhým, chytila je za ocásek a za hlavičku a prudce škubla. Praskla páteř a rohlík putoval do sáčku.

Ufoni poděkovali.

Když jsem pokládal košík, zarachtaly mi nůžky o pult.

- Kruci, ujelo mi a posunul jsem pochvu s nůžkami trochu dozadu.

- Zatracený nůžky, usmál jsem se na pokladní a ta úsměv opětovala. Ovšem poněkud nervózně a strojeně. Spočítala mi útratu a vrátila drobné. Dala pozor, aby se nedotkla mé ruky. Všiml jsem si, jak se stranou ušklíbala na kolegyni.

Lidi jsou protivní.

Bill poděkoval za jídlo a hned se do něj pustil.

Znovu jsem objel náměstí.

- Proč se točíme doprava, všiml si až teď Bill.

- Drakonici změnili předpisy.

- A proč?

- Vím já?

- Na kruháci se vždycky točilo doleva, divil se Bill, jsou to blbci.

Myslel drakonice.

- Pst! řekl jsem.

Konečně jsme se dostali z náměstí. Sjeli jsme krátkou dlážděnou ulicí kolem věže do parku. Pracovaly tam dvě skupiny drakoniců. Jedna skupina vytrhávala asfalt a pokládala dlažební kostky, druhá vytrhávala asfalt i kostky a kopala hlubokou rýhu pro kabel.

Opodál stálo malé dítě a smálo se.

Drakonici jsou mohutní plešatí chlapi kolem padesátky, na sobě mají jen bederní roušku a na pleši pupínky. Jsou hybnou silou lidského společenství.

Přejeli jsme most a zabočili vpravo. Minuli jsme vysoký hrad s kouřovými skly v oknech, když se kůň najednou prudce zastavil a přestal fungovat.

- Sakra, řekl jsem.

- Sakra, přidal se Bill.

Vylezli jsme ven a začali koně laskat. Nepomáhalo to.

- Přines mi šroubovák, řekl jsem Billovi, podívám se na něj.

Ulicí projel oranžový ufon na kole.

Několik lidí se zastavilo a bedlivě nás sledovali. Něco si šeptali a měli nevraživé pohledy.

Tady je ten šroubovák, vrátil se Bill.

Odšrouboval jsem koně a něco zkusil.

- Sakra, plácl jsem se do čela, potřebuje nažrat. Musíme sehnat seno!

- Seno!, obrátil oči v sloup Bill a povzdechl si.

Pokrčil jsem rameny a nervózně se podíval na hodinky. Bill zakroužil hlavou, ale šel hledat seno. Vrátil se před most do parku a já zatím se opřel o zábradlí kolem řeky. Povolil jsem si opasek s nůžkami. Byl těžký a překážel.

- Blbý nůžky, zavrčel jsem polohlasně. Kdybych alespoň věděl, k čemu nůžky jsou. Nikdy jsem je nepotřeboval a myslím, že nejsou k ničemu, leda jako ozdoba.

Pěkná ozdoba!

Proti šla žena s dvěma dětmi. Když mě zahlédla, přešla na druhý chodník a dívala se jinam. Děti si mě zvědavě prohlížely.

Bill se vrátil až za půl hodiny.

- No konečně!, uvítal jsem je, to to trvalo!

- Zkus někde sehnat seno, ty chytřej, hodil pytel na zem a uraženě vlezl do auta.

Nakrmil jsem koně a poplácal ho po hřbetě. Spokojeně zařehntal. Na startoval jsem a kůň se hned rozešel. Jeli jsme ještě kus cesty, podél řeky a pak zabočili u druhého mostu doleva. Bill si prohlížel mohutnou hromadu trosek, na které se tyčil stan kultury.

- Hm, zašklebil se uznale.

Stan byl plátěný a vysoký, navíc kolem něj byly nástěnky a obrázky smělých architektonických křivek pro zvýšení efektu. Ke stanu práč směřoval smuteční průvod. Vpředu šlo několik lidí s věnci a my museli čekat, než přešli ulici.

Pak už to šlo dobře. Přejeli jsme kolem pomníku prodavačů a

hnuli vpravo pod viadukt a hned za ním vlevo k nádraží.

Dost jsme pospíchali.

Průvodčí stál na perónu a nervózně přecházel sem a tam.

- No konečně, řekl, když nás uviděl, tady to máte.

Podal mi průvodní listy a klíče a dost rychle odešel. Klece s drakonicí stály na plošinových vagónech.

- Hm, novej typ, nahlížel Bill do papírů, s fialovejma pupínkama.

Podíval jsem se na drakonice. Vztekly pobíhaly po klecích, pořád něco křičeli a od úst jim odstříkovaly sliny a pěna. U pasů měli za věšeny megafony a pupínky na pleších byly opravdu fialové.

- Ach jo, povzdechl jsem si a vzal klíče.

Nemám drakonice dvakrát rád. Měl bych sto chutí otočit se, hodit klíče na zem a odejít.

Jakmile jsem na to pomyslel, zabolet mě drát, která mám zavedený do krku. Provázky uvázané na mé ruce a nohy se napnuly a nasměrovaly mě k vagónům.

Levá, pravá, zdvihnout ruku, otočit klíčem.

Obrátil jsem hlavu k obloze.

Provázky i drát nizely v modrém azuru a lehce, sotva znatelně se chvěly.

Když jsem odemykal další klec, zachytil jsem nůžkami o mříže.

- Ztracený nůžky, zaklel jsem vztekly, člověk aby to pořád tahal...

Hana PĚCHULOVÁ

KOŘIST

Dan, napolo ukrytý ve dveřním výklenku, ospale mžoural do jarního dne. Zimomřivě si přitáhl límec. Po obloze se honily husté černé mraky. Dan netrpělivě přešlápl. Na rohu ulice se objevila postava. Lovec se vtiskl hlouběji do výklenku. Co kdyby to nebyl René, ale stráž? Tož, v době povinného zimního spánku, chodily hlídky Městem jen třikrát denně, ale jejich trasa byla značně nepravidelná. Dan by nerad zahajoval svou první letošní výpravu rozhovorem s poldy.

Istě by našel lehce výmluvu, ale přece jenom...

"Tonečně!" zahučel místo pozdravu, když se René přiblížil. Rázně vykročili liduprázdou ulicí.

"Kam jdeš?" divil se René. "Resévace je přece na druhé straně!"

"Uvažuj," zaťukal si v chůzi na čelo Dan. "Nejdříve musíme za tím páprdou, co si zboží objednal."

"Jéžišmarjá, ty to ještě nemáš smluvený?"

Dan protočil oči. "Ty seš vážně zajíc. Kšeft se nikdy nedomlouvá na začátku zimy. Dědek natáhne bačkory a co pak? Chodit od dveří ke dveřím a nebízet? V sezóně mám vždycky dost zájemců, ale na jaře se musí začínat od začátku. Zima je dlouhá, nikdo neví, co se může stát. Jo, a u n-ko dělej fóry, víc to hodí, když děláš drahoty."

Dvojice mladých mužů se zastavila před úhledným domkem. René si ho prohlížel se špatně utajenou závistí.

Jak to, že je doma? Proč nespí v ubikaci jako ostatní?"

Dan se jen pousmál. "Myslíš, že člověk s balíkem peněz žije jako my? Zaplatí, podmaže a má vodu a potraviny i v zimě, přiděl nepří-
děl."

Dan se opřel o tlačítko zvonku. Zvuk se dlouho rozléhal domkem. Když se ozval bzučák, oba sebou trhli. Vstoupili do tmavé chodby. Hubený mužík jim pokynul rukou.

"Prosím," otovřel dveře do pokoje a pak beze slova ukázal na pohovku. Posadili se. Muž si je chvíli prohlížel. Obrátil se k Danovi:

"To je váš nový společník?"

"Ano, pana Leife. Už jsem Vám vysvětlil, že je to bezpečnější. Když budeme dva, máte větší šanci, že zboží dostanete v pořádku."

René zatím se zájmem hleděl na řadu květináčů. Leif sledoval jeho pohled.

"Slušná sbírka, že, pane... pane..."

René se nadechl, aby se představil, ale Dan byl rychlejší.

"Je zbytečné, abyste znal jméno. Stačí, že znáte mne. Doufám, že se domluvíme."

"Ale Dane," usmál se Leif, "víte sám, že se mnou potíže nikdy nebyly. O tom nakonec svědčí i můj poklad." Leif zálibně přejel květináče pohledem.

"Kam se vypravíte?" zeptal se. "Předpokládám, že nové exempláře nenosíte z rezervace."

"Domníváte se, že nová naleziště jsou bezpečnější?" vložil se do hovoru René. "Pokud vím, za poškozování nově objevené lokality jsou ještě vyšší sazby než za stejnou věc provedenou v rezervaci."

Dan si v duchu oddechl. René se přece jenom vyzná. Dobře, že ho vzal s sebou. Je na něm vidět, že ví, do čeho jde. Ale proč to tady vykládá. Nakonec to praskne a Leif, celý podělaný strachem, nás učí Sekci. Rychle přerušil kolegovo řeč.

"To jsou všechno zbytečné řeči. Vy chcete zboží, my vám ho opatříme. Jak a kde, to už nechejte laskavě na nás."

"Rád," ušklíbl se Leif. René chtěl něco poznamenat, ale Danovo kopnutí pod stolem ho uklidnilo.

"Tady jde o víc, než jen o pokutu, pane Leife," podotkl Dan. "Bude to hodně drahé, když máme riskovat dlouhý pobyt v Sektoru. Zvýšily se tresty, my musíme zvednout cenu."

"Cena pro mne není rozhodující, myslím, že se dohodneme," pokýval hlavou Leif a ze skříňky vytáhl malé skleničky a láhev.

"Na úspěch této akce, pánové..."

x x x

Venku se zatím dalo do deště. "Do prkýnka," zaklel Dan a rychle si uvazoval šátek kolem hlavy. "Dělej," napomenul Reného, kterému upadla rukavice. "Kdoví, jaké svinstvo na nás dneska padá."

"Klid, na tohle si dávám pozor. Přežít se to sice dá, ale proč si zbytečně ničit zdraví." René pečlivě zapínal knoflíky. Teprve teď si Dan povšiml, že René má nepromokavý plášť. "Snad to za chvíli přestane."

"Doufej. Dnes už se podle oblohy nepozná, jestli bude pršet dlouho nebo ne. Copak víš, jestli to, co máme nad hlavou, jsou mraky nebo dým z továren v Sektoru?" René rezignovaně pokrčil rameny.

Oba zrychlili krok. "Kde to je?" zeptal se René dychtivě.

"tam, kde by to nikdo nehledal. Kousek od zdi Sektoru, Člověče, já na to přišel úplně náhodou," rozvyprávěl se lovec. René nevěřicně zavrtěl hlavou. "To není možné, tam přece vegetace zašla nej- dřív."

"Ani se nedivím, že to uniklo jak Sekci, tak pozornosti lovců. Kdo by měl chuť přibližovat se k Sektoru, když nemusí..." zasmál se. "Jenže já jsem musel. Toulal jsem se venku už před týdnem a

zmerčila mě hlídka. Tak jsem si to namířil ke zdi. Nenašli mě. Zato já jsem našel..."

"Kolik toho je?"

"Dost, abychom vystačili celou zimu. Aby bylo mezi námi jasno. Nesnáším idioty, kteří za sebou nechávají poušť. Dan je s rozumem. Ono se to vyplácí."

Chvilí šlapali mlčky. Déšť pomalu ustal. Ze Městem postupovali pomaleji. Nohy se bořily do lepkavého bláta. René usilovně přemýšlel. ...prachy...nebýt odkázaný na příděl. Voda i na koupání... a třeba i celá zima v hotelu, ne v té odporné ubikaci... Mít tak jistotu...

Dan ukázal před sebe. Na obzoru se objevila vysoká zeď. S novou chutí vyrazili vpřed. Náhle se v dálce za jejich zády ozval táhlý zvuk. Dan se zastavil.

"Tiše. Slyšels?"

"Houkačka. Asi hlídka."

"Hlídka tady za Městem? Někoho hledají."

Oba jako na povel zalehli. Zvuk se přibližoval.

"Jestli na nás ten blbec Leif poslal poldy," uvažoval polohlasně Dan. "Ale ten přece nevěděl, kam půjdeme... Nakonec, sám je rád, že je rád. Tu svou sbírku by jen tak těžce nezůvodnil legální koupí," utěšoval sám sebe.

René ležel zabořený v páchnoucí hlíně. Neodvažoval se zvednout hlavu. Je rozhodnuto, pomyslel si.

"Odjíždějí, máme to dobrý!"

"Raději ještě počkáme."

Konečně vstali. Nad Sektorem se vznášely černé chuchvalce.

"Už jsme skoro na místě," povzbuzoval Dan. Vysoká zeď se tyčila jen pár desítek metrů před nimi. Dan najednou poklekl. "Tady... tady..." vyrážel ze sebe. Z země vykukovalo pár ubohých zimomřivých stébel trávy. A kousek dál další.

"Tohle?" vydechl zklamaně René.

"Jen počkej, však ona se vzpomatuje," Dan vytáhl lopatku a zkušeným pohybem vyryl první kořist.

Kdesi v dálce opět zaječela houkačka. Dan zvedl hlavu. Od zdi se blížila skupina mužů v uniformách. Lovec vyskočil.

"Prchej!" křikl na nehybného Reného. "Stůj!" poručil René. Z kap-

sy pláště vytáhl malý předmět. Dan nevěřicně zíral na drobnou vysílačku v mužské dlani.

"Ty...Já blbec. Já neskonalej blbec! Mělo mě to napadnout!" Odhodil lopadku a rozběhl se do houstnouceho šera. Muži se rozběhli za ním. Během okamžiku prosupěli kolem stojícího Reného. Ten chvíli pozoroval, jak se náskok mezi uprchlíkem a pronásledovateli zvětšuje.

"Prachy," pomyslel si a sklopil oči. Uviděl pohozenou lopatku. "Prachy," řekl nahlas do ticha. Zvedl ji. Ale v rozdupané půdě okolo už nebylo co vyrýt.

Jana LANGOVÁ

SČÍTÁNÍ NETOPÝRŮ

"Krucinál, jauvajs, už zase mi spadla baterka," zaklela jsem už snad podesáté.

"Prosím tě, nemůžeš dávat pozor?" ozval se kamarád Pupe, který je se mnou v této opuštěné štole. Teda, abyste rozuměli, oba jsme členy Českého svazu ochránců přírody a dostali jsme za úkol sečíst netopýry v této lokalitě.

"Hele, támhle jsou!" křikl bystřejší Marek, který s námi klopýtá trouhle tma. Fakt. Byli tam.

"Tři netopýři severní, dva netopýři velcí a asi osm netopýrů černých, jo a tamhle to bude asi netopýr vodní," odříkával Marek.

"Tak, to bychom měli. Jauvajs, co to tady leží? Koukejte, kluci, ty!" Dotkl jsem se stěny a objevil se jakýsi znak. "Tfuj, to není možný!?" Bylo. Sotva jsem na tu čmáranici sáhla, otevře se stěna před námi. Objevila se další štola.

"Půjdeme dovnitř?" zeptala jsem se nesměle. "Jo," řekl Pupe, a tak jsme šli.

"Pupe, vidíš to, co já?"

"Co vidíš, mně spadly brejle!"

"Ten netopýr je nějak velký!" Pupe konečně nahmatal optiku a v tu ránu zařval: "Co velký, ale modrý! To jsou snad halucinace!"

Netopýr nebyl jen jeden. Bylo jich víc stále jich přibývalo. Pokud se dalo soudit, nepřipadali, že by měli nepřátelské úmysl,

ale jeden nikdy neví...

Neměli jsme moc času rozhlížet se kolem sebe. Raději jsme volili skup. Jan Marek zuřivě listoval v lejštrech. Za rukáv jsme ho vy-
táhli ze školy. Nejdříve se rozčiloval, ale pak zabrblal: "Tak ty
modré počítat nebudeme. Oni totiž nejsou na předtištěném seznamu
u nás žijících netopýrů a vrápenců."

LABYRINT - informátor KLUBU LITERÁRNÍ FANTASTIKY při OKPB v Opavě
pro potřebu členů SF klubů

redakční rada: M. Sobotík, P. Stanke, H. Pěchulová

obálka: R. Balický

NEPRODEJNÉ!

Červenec 1988

